

moments de goig, de plenitud, d'esperança, dels anomenats instants d'eternitat... vertebren les pàgines de l'obra.

I tot ho fonamenta en el seguiment de Jesucrist. «No entenc l'opció pel Crist –dirà ell– com una renúncia a viure aquesta vida, sinó com una manera de viure-la amb més intensitat, amb més plenitud, sense subterfugis ni fugides. Només vivint intensament aquesta vida, vivint-la com un instant meravellós, s'entrelluca alguna guspira d'eternitat. L'eternitat no és el que ve després, perquè des de la perspectiva de l'eternitat no té sentit ni l'abans, ni el després»... «El Mestre Interior no em crida a deixar de ser qui sóc, a anorrear-me, a fondre'm en el Tot. Em crida a ser jo, a viure una relació personal amb Ell única i irrepètible, i a projectar el meu talent en el món. No entenc el Crist com el rival del jo» –sí de tota mena d'egoisme– «sinó com la Força, l'Energia interior que em mou a ser el que he de ser, a esdevenir el que puc arribar a ser durant la meua curta, incerta i efímera existència».

Torralba aporta –per tal de fonamentar aquestes fermes conviccions– moltes citacions de literats, filòsofs, polítics, teòlegs...com són Kierkegaard –de qui n'és un fervent admirador– Hammarckjöld, Wittgenstein, Guitton, Weil, Maragall, Guardini, Rahner, Joan Pau II, etc. «Ser cristià –dirà– no és apuntar-se a una ideologia, ni participar de quatre ritus socials, sinó una comunicació d'existència, adoptar una condició que transforma integralment». I el Mestre interior que dirigeix tota l'operació, sempre és Jesucrist actuant en l'ara i l'avui. Crist que comparteix taula amb els pecadors, que retorna la dignitat a l'adúltera, que tracta amb «heretges» com la Samarita-

na, que dina amb els publicans, que purifica el temple perquè sigui el lloc sagrat per excel·lència, que es fa amb els pobres, els malalts, els amics i els enemics, que perdona tothom, que resa i que s'entrega per Amor a la humanitat.

Tota l'obra està escrita en un brillant i culte llenguatge. També està ple de matisos, quan calen, que el fan agradable, fins i tot, per als no cristians o no creients. A qui s'adreça, doncs, el llibre? A tots aquells que volen saber més sobre la veritat del Crist o bé també per a aquells que l'han rebutjada, confessant-se ateu o agnòstics. A aquests últims, se'ls ofereix, per tant, un diàleg cordial per arribar a una entesa en tot allò on hi ha d'haver –on hi pot haver– una sincera i lleial convergència espiritual i humana.

Josep Vall i Mundó

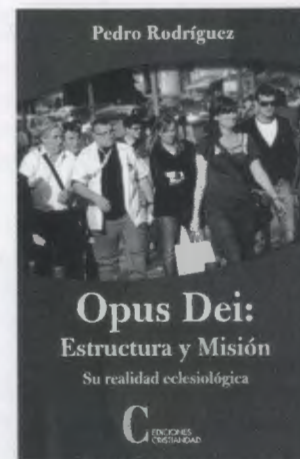
El Opus Dei: Estructura y Misión

Pedro Rodríguez

Ed. Cristiandad
Madrid 2011
168 pàgines

El debat ecumènic-eclesiològic revifat arran de l'erecció dels Ordinariats personals per a aquells anglicans que volen viure la plena unitat amb l'Església Catòlica, ha empès el teòleg de la Universitat de Navarra, Pedro Rodríguez, a retornar a un tema ja estudiat per ell en altres obres: la presència i el lloc en l'Església de la prelatura personal de l'Opus Dei.

Així, doncs, aquest llibre –es pot afirmar– és fruit d'un llarg estudi d'una vin-

tena d'anys L'autor parteix més aviat d'unes premisses eclesiològiques ben conegudes que no pas d'un estudi canònic incert. Ho fa –després de vint anys– amb algunes noves aportacions, tant eclesiològiques com canòniques, i tot al voltant tant dels conceptes de jerarquia eclesial, d'estructures o circumscripcions territorials i personals jeràrquiques, com també de l'experiència pràctica d'una prelatura que té com a finalitat «promoure algunes específiques obres de caràcter apostòlic» en l'Església Universal. Afina molt les diverses qüestions sobre les quals han polemitzat alguns teòlegs i canonistes. L'autor es fa ressó de la dificultat d'armonitzar canònicament alguns conceptes teològics; qüestió que sempre no s'aconsegueix a la primera. Per això caldrà encara estudiar millor tots aquests temes que afecten les estructures territorials i personals de les diferents circumscripcions que mantenen una estructura jeràrquica. També els nous Ordinariats personals per al anglicans s'hauran d'estudiar millor des dels diversos punts de vista eclesials, com també serà necessari fer-ho davant algunes possibles incorporacions de comunitats d'Esglésies Orientals a l'Església

Catòlica (Patriarcats, Eparquies, etc.) tot i que en el Codi de canons per a l'Església Oriental, moltes qüestions ja queden perfectament resoltes.

Amb aquest estudi, editat per Ediciones Cristiandad, l'autor contribueix a enriquir aquest camp eclesiològic amb propostes innovadores. Del pròleg del llibre, en trio algunes de les idees més fonamentals. Afirma que «en l'àmbit de la canònica l'aprovació dels Ordinariats personals ha donat nova actualitat al debat sobre les formes jeràrquiques de naturalesa 'personal', Ordinariats militars i prelatures personals». Ell aborda el tema des de l'Eclesiològia, des de l'Església com a sacrament universal de salvació en Crist, i des dels avenços dogmàtics aconseguits després del Concili Vaticà II i tenint en compte el Codi de Dret Canònic de l'any 1983, que intentà reflectir l'eclesiològia d'aquest Concili.

«Per això –diu l'autor– el debat jurídic, teològic i ecumènic arran de la *Anglicanorum coetibus* m'ha impulsat a esbrinar de nou i tractar d'exposar de manera unitària la realitat eclesiològica de l'Opus Dei»... «La qual cosa demana considerar primerament, amb un cert detall, l'estructura originària de l'Església *sacramentum salutis* i la seva relació amb el sacerdoti de Crist (Capítol I). A continuació, estudiar els desenvolupaments històrics d'aquesta originària estructura i les formes en què es manifesten (Capítol II)».

Després, en el Capítol III, passa a l'estudi de la primera prelatura personal –l'Opus Dei– com a iniciativa de l'Esperit en la seva forma institucional (Cap. IV) i en altres trets estructurals rellevants (Capítol V) i deixa per al final la

consideració de com aquesta institució eclesial realitza la seva essència servint les esglésies particulars en comunió amb l'Església universal.

En una de les pàgines més denses, escriu –fonamentant-ho en un discurs de Joan Pau II– que l'Opus Dei és un organisme apostòlic, que consta de sacerdots i de laics, homes i dones, i que al mateix temps és orgànic i indivís, dotat d'una unitat que és simultàniament, unitat d'esperit, de fi, de règim i de formació...». Respon a «aquestes característiques fonamentals: a) és una comunitat social estructurada (compages); b) amb una socialitat determinada per la missió (compages apostòlica); c) integrada per sacerdots i laics –tant homes com dones–; d) l'interna estructura de la qual és «orgànica i indivisa», i e) dotada d'una unitat de fins, d'esperit, de règim i de formació espiritual».

Tot el llibre aclareix alguns punts essencials d'aquesta estructura eclesial: en el seu si els sacerdots –amb el sacerdoci ministerial– i els laics –amb el sacerdoci comú– s'articulen «ad invicem» per portar a terme les peculiars labors encomanades per l'Església d'acord amb les normes canòniques i els estatuts propis. Explica també com el laics cooperen «orgànicament» en l'exercici de la potestat de jurisdicció amb certs càrrecs (munera vel officia) (cànon 129, & 2 CIC) o bé hi col·laboren plenament d'altres maneres, d'acord amb el cànon 228 & 1.

Josep Vall i Mundó

Carta a los jóvenes

Xavier Novell i Gomà,
obispo de Solsona

Espasa Calpe
Barcelona 2011
104 pàg.

Concebut com «un instrument per a l'evangelització dels joves», i coincidint amb la preparació de la Jornada Mundial de la Joventut, *Carta a los jóvenes*, és el fruit de vint anys d'experiència i projectes pastorals per guiar el jove d'avui cap a una trobada personal amb Crist i que això canviï la seva vida. «Si aquesta carta serveix perquè almenys un jove es converteixi en un veritable deixeble de Jesús, sens dubte l'esforç haurà valgut la pena» escriu l'autor, Xavier Novell, jove bisbe de Solsona.

Les seves propostes són senzilles i realistes, però de gran profunditat. Amb un llenguatge clar i proper, cada capítol «està construït –comenta el prelat català–, com un triple moment: una experiència vital humana que sigui una bona analogia per poder comprendre alguna cosa de la fe perquè que els nois ho visquin, desenvolupa, en segon lloc, un ele-

ment de la fe, i acaba amb una experiència personal i autobiogràfica... que ensenya que la fe i la vida cristiana no són una teoria, sinó una experiència, un esdeveniment.»

El llibre està estructurat en quatre parts: el primer capítol, *Lo mejor que te puede ocurrir en la vida*, fa referència a la sorpresa de sentir parlar de Jesús, l'atracció i curiositat de buscar Crist «allà on Ell ha volgut ser present», i l'experiència fonamental del fet cristià: una trobada personal amb Crist «que transforma, i del qual sorgeix la pregunta: Què vols de mi, Senyor?»

El segon capítol, *Trabando una amistad*, tracta de com construir una fe sòlida i consolidar l'amistat amb Jesús a través de l'Eucaristia, la confessió i el tracte personal en l'oració. «La pregunta clau seria: ¿desitjo ordenar les meves prioritats per estar amb Jesús, conèixer-lo més i trobar-me sovint amb Ell?»

En el tercer capítol, *Pronto El te pedirá algo importante*, parla de la crida exclusiva, sense reserves, a la santedat en un estat concret: el matrimoni, el sacerdoci, o la vida consagrada. «Si el Senyor aconsegueix enamorar de veritat –llegim–, un dia des dels teus problemes, aspiracions o somnis, li preguntaràs què has de fer per ser feliç... probablement et contestarà: Deixa-ho tot, «vine i segueix-me». No tinguis por, el millor que pot ocórrer és que el Senyor intervingui en la teva vida. Si deixes que Ell posi les seves mans sobre les teves en el timó de la teva nau, t'adonaràs que vas per bon camí... Crist et revelarà la coincidència que hi ha entre la bellesa i la grandesa de la seva crida i els desitjos més veritables del teu cor.»

I finalment, el quart capítol, *Construyendo una vida nueva*, el dedica als temes de moral, oferint una proposta de vida cristiana, actual, valenta i alternativa a la cultura juvenil d'avui, necessària per afrontar els reptes que la societat actual planteja. «En aquest temps fosc –podem llegir en una de les últimes pàgines–, brilla una llum humil però esperançadora: l'Església de Crist... Si t'has trobat amb el Senyor, interpretaràs correctament l'ambient en què vius i sabràs que Crist per mitjà de seva Església, és el ferment capaç de capgirar la realitat.» Perquè no n'hi ha prou només de dir-se cristià, sinó que «aquesta nova vida és un do de Déu, però per poder rebre'l cal que rebutgis les seduccions d'aquest món. És imprescindible un camí ascètic de renúncia a tot allò que és contrari a l'Evangelí... Sé que no és fàcil, però no pas impossible. No et parlo d'una lluita prometeica en la qual únicament els que gaudeixen d'una voluntat a prova de bombes aconseguiran el seu objectiu, sinó de la humil acollida del do que Déu et fa si et reconeixes pecador i t'acostes a Jesús demanant el seu perdó i la seva ajuda.»

Remedios Falaguera